

Gezelle, zwijgend

Joris Denoo

*‘Geen hersendolle koeien
en kunnen, zoo de wind nu doet,
zoo ongedoevig loeien.’*

(Laatste Verzen, Buigen of Bersten)

Streuvelende bomen in het hazegrauw:
röntgens in het holst van winter,
leenroerigheid van lente, geflakker
van hoogzomer of kruidigheid van herfst.
De dichter is de dokter.
Wat schrijft hij in twijfelzonnige tijden
de bomen van dagen voor?
Voor de wilgen stilte,
die Frieser is dan het zinderen van zomer.
Voor de canada’s statigheid,
die sterker is dan het rillen van een kaarsenvlam.
Soms is de dichter ook priester.
De gezelle die zegt:
voor twijgen is buigzaamheid geboden,
die op zijn sterkst is
als de wind eigenzinnig de kruinen bloemleest.

Zelf zweeg deze gezelle
dertig jaarringen lang uitbundig.

Joris Denoo (Laureaat Guido-Gezelleprijs voor Poëzie Brugge 2000)